Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1898 Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 42

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 321)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
ΤΙ ΠΟΙΗΤΕΟΝ;

Καὶ τώρα ἐκ τοῦ Ἀλβράνου μας δὲν ἀπέμενε τίποτε,—οὔτε μία σανίς!... Ἐνῷ πρὸ μιᾶς στιγμῆς εὑρίσκετο ἑκατὸν πόδας ὑψηλότερα τῆς θαλάσσης, αἴφνης εὑρέθη εἰς βάθος πεντακοσίων ποδῶν, ὑπὸ τὴν θάλασσαν...

Πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς καταστροφῆς, ἀπεμείναμεν κατάπληκτοι, ἐνεοί... Δὲν ἠδυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ἀκόμη τοὺς ἰδίους μας ὀφθαλμούς... Οὔτε μία κραυγή, οὔτε ἓν κίνημα!.. Μᾶς κατέλαβε μία ἔκλυσις καὶ ἐμείναμεν εἰς τὰς θέσεις μας ἀκίνητοι, καρφωμένοι εἰς τὸ παγωμένον ἔδαφος... Μόνον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τζὲμ Βὲστ εἶδα νὰ πίπτουν δύο δάκρυα. Ναί, ὁ τόσον ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔκλαυσεν! Ὁ Ἀλβρανος, τὸν ὁποῖον ἠγάπα τόσον, ἐχάθη. Καὶ μαζί του ἐχάθησαν δύο ἐκ τῶν πιστοτέρων ἀνδρῶν μας, ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Γρατιάνος, παρασυρθέντες εἰς τὴν ἄβυσσον. Ὑπῆρχε καὶ τρίτον θῦμα, ὁ Ἀμερικανὸς ἐκεῖνος, εἷς ἐκ τῶν τῆς Φαλκλάνδης, τὸν ὁποῖον συνέτριψε διερχομένη ἡ γολέττα, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἀπέμενε πλέον εἰμὴ ἄμορφος μάζα ἐν μέσῳ λίμνης αἵματος... Φεῦ! ἡ τύχη ἡ ὁποία εἶχε δειχθῆ πρὸς ἡμᾶς τόσον εὔνους μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ Ἀλβρανος ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ στοιχείου του, μᾶς ἔπληττε τώρα διὰ φοβερῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων πληγμάτων. Καὶ ἐξ ὅλων, τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν ἦτο τὸ φοβερώτερον; δὲν ἦτο πλῆγμα θανάσιμον;

Τὴν πρώτην στιγὴν διεδέχθη μετ' ὀλίγον θορυβώδης συναυλία φωνῶν, κραυγῶν ἀπελπισίας, τὴν ὁποίαν ἐδικαιολόγει ἡ ἀνεπανόρθωτος συμφορά. Ἕκαστος βεβαίως θὰ ἐπροτίμα νὰ εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ Ἀλβράνου καθ' ἣν στιγμὴν κατεκρημνίζετο. Οὕτω τοὐλάχιστον τὰ βάσανα ὅλων θὰ ἐτελείωναν διαμιᾶς, ὅπως τοῦ Ρογήρου καὶ τοῦ Γρατιάνου. Καὶ αὕτη θὰ ἦτο ἡ μόνη λύσις, ἡ ὁποία θὰ ἤρμοζεν εἰς τόσον ἄφρονα, εἰς τόσῳ παράτολμον ἐπιχείρησιν!

Ἐπὶ τέλους τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρησίας ὑπερίσχυσε. Καὶ ἐκτὸς τοῦ Χῆρνε, ὁ ὁποῖος, παράμερα, ἐπέμενε σιωπῶν, οἱ σύντροφοί του ἀνέκραξαν:

— Στὴ βάρκα!.. Στὴ βάρκα!..

Δὲν ἐκρατοῦντο πλέον· ἡ ἀπόγνωσις τοὺς παρέφερεν. Καὶ ὥρμησαν ὡς τρελοὶ πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε φυλαχθῆ ἡ μόνη μας λέμβος, ἡ μικρά, ἡ ἀνεπαρκὴς διὰ τόσους ἀνθρώπους.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζὲμ Βὲστ ἔτρεξαν νὰ τοὺς ἀναχαιτίσουν. Μαζί των ἔτρεξα καὶ ἐγώ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ναυκλήρου. Ἤμεθα ὡπλισμένοι καὶ ἀποφασισμένοι νὰ κάμωμεν χρῆσιν τῶν ὅπλων μας. Ἔπρεπεν ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ νὰ σώσωμεν τὴν λέμβον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν παραφόρων ἐκείνων. Δὲν ἀνῆκεν εἴς τινας μόνον· ἦτο κτῆμα καὶ σωτηρία ὅλων ἡμῶν!

— Ναῦται, ὀπίσω!.. ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος.

— Ὀπίσω, εἰδεμὴ πυροβολοῦμεν κατὰ τοῦ πρώτου, ποῦ θὰ προχωρήσῃ ἀκόμη ἓν βῆμα!.. εἶπεν ὁ Τζὲμ Βὲστ.

Καὶ οἱ δύο τοὺς ἠπείλουν προτείνοντες τὰ πιστόλιά των. Ὁ ναύκληρος διηύθυνε κατ' ἐπάνω των τὸ τυφέκιόν του. Ἐγὼ ἐκράτουν τὴν καραβίναν μου, ἕτοιμος νὰ σκοπεύσω...

Ἀλλ' εἰς μάτην! Τίποτε δὲν ἤκουον οἱ ἔκφρονες ἐκεῖνοι· καὶ καθ' ἣν στιγμὴν εἷς ἐξ αὐτῶν διεσκέλιζε τὸν τελευταῖον βράχον, ἔπεσε, βληθεὶς ὑπὸ τῆς σφαίρας τοῦ ὑποπλοιάρχου. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ κρατηθῇ, καὶ ὀλισθήσας διὰ τῆς κλειτύος, ἐχάθη εἰς τὴν ἄβυσσον.

Τὸ παράδειγμα τῆς ταχείας καὶ δικαίας ταύτης τιμωρίας δὲν ἐσυνέτισε τοὺς ἄλλους.

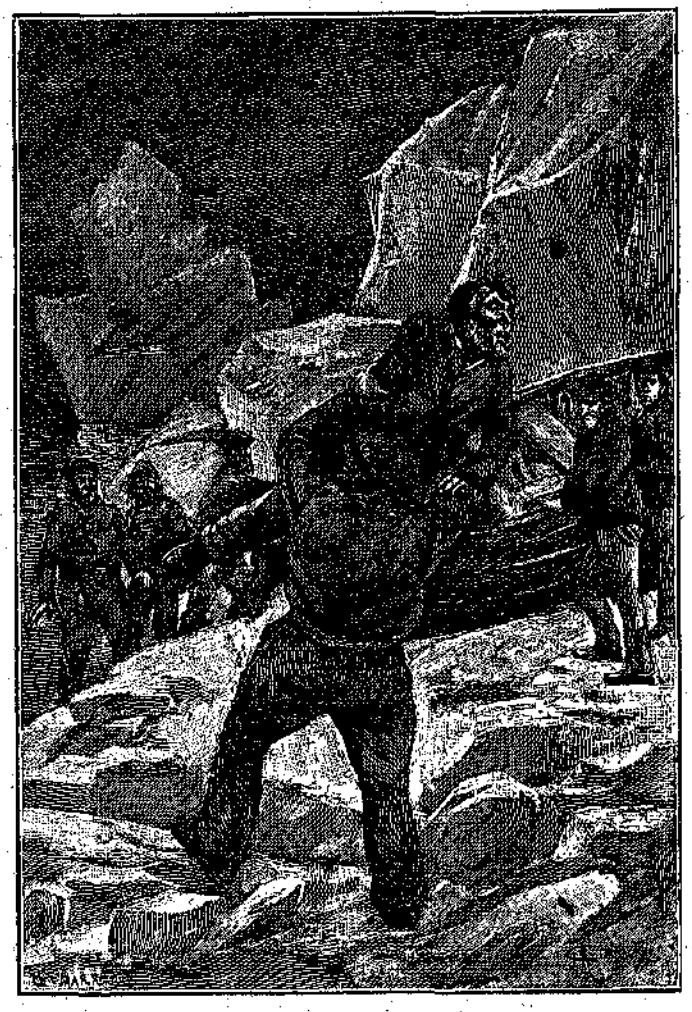

«Ἤρπασε τὸν αὐθαδέστερον ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν ἔσήκωσε καὶ τὸν ἔτίναξε δέκα βήματα μακράν...» (Σελ. 330, στήλ. α'.)

Ἐπέμενον νὰ ἐκτελέσουν τὸν σκοπόν των· καὶ μολονότι ὁ Χῆρνε, ἀκίνητος εἰς ἀπόσταοιν ὀλίγων βημάτων, ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀμέτοχος τῆς στάσεως, οἱ ὁπαδοί του ἐπροχώρουν. . . Παρετήρησα μάλιστα ὅτι καὶ οἱ παλαιοὶ ναῦται, ὁ Χάρδης, ὁ Μωρτῖνος Χόλτ, ὁ Φράνσης, ὁ Μπούρης καὶ ὁ Στέρν, ἐδίσταζον ἀκόμη νὰ ταχθοῦν μὲ τὸ μέρος μας.

Ἀλλ' ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ τους ἀφήσωμεν νὰ καταλάβουν τὴν λέμβον, νὰ τὴν καθελκύσουν, νὰ ἐπιβιβασθοῦν αὐτοί, δέκα ἢ δώδεκα, καὶ νὰ μας ἀφήσουν τοὺς ἄλλους ἐπὶ τοῦ ὀγκοπάγου. Καὶ ἐνῷ, εἰς τὸ ἔσχατον ὅριον τῆς ἀπογνώσεως, ἀναίσθητοι πρὸς τὸν κίνδυνον, κωφοὶ πρὸς τὰς ἀπειλάς, οἱ στασιασταὶ ἐπλησίαζαν νὰ φθάσουν τὴν λέμβον, δεύτερος πυροβολισμός, ριφθεὶς ὑπὸ τοῦ ναυκλήρου, κατέρριψεν ἕνα νεκρόν.

Τότε, πρὸ τῆς λέμβου, ἐνεφανίσθη εἷς ἄνθρωπος.

Ἦτο ὁ Δίρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσῃ διὰ τῆς ἀντιθέτου κλιτύος. Ἀπέθεσε τὴν μίαν ἐκ τῶν πελωρίων χειρῶν του ἐπὶ τῆς πρώρας, καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἔνευσεν εἰς τοὺς ναύτας νὰ πομακρυνθοῦν.

Δὲν ἦτο πλέον ἀνάγκη νὰ κάμωμεν χρῆσιν τῶν ὅπλων μας. Μόνος ὁ Δίρκ Πετερς ἦτο ἀρκετὸς νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν λέμβον.

Καὶ τῳόντι, ἐνῷ πέντε ἢ ἓξ ναῦται ἐπροχώρουν, ὁ μιγὰς ὥρμησεν ἐναντίον των, ἥρπασε τὸν αὐθαδέστερον ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν ἐσήκωσε καὶ τὸν ἐτίναξε δέκα βήματα μακράν. Δὲν εὗρε μέρος διὰ νὰ κρατηθῇ, καὶ ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος θὰ ἐκατρακυλοῦσεν ἕως τὴν θάλασσαν, ἐὰν ὁ Χῆρνε δὲν ἐπρόφθανε νὰ τὸν σταματήσῃ.

Διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ μιγάδος, ἡ στάσις κατεστάλη διαμιᾶς. Ἄλλως τε εἴχαμεν φθάσῃ καὶ ἡμεῖς πλησίον τῆς λέμβου, μετὰ τῶν παλαιῶν ναυτῶν, ὁ δισταγμὸς τῶν ὁποίων δὲν διήρκεσε πολύ.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, εἰς ἄκρον ἐξωργισμένος, ἐπροχώρησεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Τζὲμ Βέστ, τοῦ πάντοτε ἀπαθοῦς. Πρὸς στιγμὴν ἡ γλῶσσά του ἐδεσμεύθη· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί του ἐξέφραζον ὅ,τι τὸ στόμα του δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ. Τέλος, διὰ φωνῆς τρομερᾶς :

— Ἔπρεπε νὰ σας μεταχειρισθῶ ὡς κακούργους, ἀνέκραξεν· ἀλλά σας συγχωρῶ ὡς παράφρονας !.. Αὐτὴ ἡ λέμβος δὲν ἀνήκει εἰς κανένα, ἀνήκει εἰς ὅλους;. Εἶνε τώρα τὸ μόνον μέσον σωτηρίας, καὶ σεῖς ἠθελήσατε νὰ το ἁρπάσετε. Καὶ μὲ τί δικαίωμα ; . . Σᾶς το λέγω διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ συλλογισθῆτε το καλά. Ἡ λέμβος τοῦ Ἀλβράνου, εἶνε αὐτὸς ὁ Ἀλβρανος ! Εἶμαι ὁ πλοίαρχός του, καὶ δυστυχία εἰς ἐκεῖνον ποῦ δέν θά με ὑπακούσῃ ! . . Τώρα ἐπιστρέψατε ὅλοι εἰς τὰς σκηνάς ! Σύ, Δίρκ Πέτερς, μεῖνε ἐδῶ !

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ μιγὰς ἐκίνησε τὴν ὑπερμεγέθη κεφαλήν του καὶ ἐγκαθιδρύθη εἰς τὴν θέσιν του.

Ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως, τὸ πλήρωμα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ὀροπέδιον. Ἄλλοι ἐξηπλώθησαν εἰς τὰς στρωμνάς των, ἄλλοι διεσπάρησαν εἰς τὰ πέριξ. Ὁ Χῆρνε δὲν ἔσπευσε νὰ ἑνωθῇ μετ' αὐτῶν, οὔτε νὰ πλησιάσῃ τὸν Μαρτῖνον Χόλτ. Ἐπέμενε νὰ φαίνεται ξένος πρὸς τὰ γινόμενα.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως, συνεκροτήθη συμβούλιον περὶ τοῦ πρακτέου, μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου, τοῦ ὑποπλοιάρχου, τοῦ ναυκλήρου καὶ ἐμοῦ.

— Ὑπερασπίσαμεν τὴν λέμβον μας, ἤρχισεν ὁ Λὰν Γκύ, καὶ θὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ την ὑπερασπίζωμεν. . .

— Μέχρι θανάτου ! συνεπλήρωσεν ὁ Τζὲμ Βέστ.

— Καὶ ποῖος ἠξεύρει ἂν δὲν θὰναγκασθῶμεν νὰ την χρησιμοποιήσωμεν γρήγορα ! εἶπα ἐγώ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος, ἐπειδὴ ἡ λέμβος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μας χωρέσῃ ὅλους, θὰ ἐκλεχθοῦν διὰ κλήρου, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπιβιβασθοῦν καὶ θὰ σωθοῦν. Κ' ἐγὼ ἐπίσης, διὰ τὸν ἑαυτόν μου, θὰ τραβήξω κλῆρον.

— Δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, εἶπεν ὁ ναύκληρος. Τί διάβολο ! Ὁ πάγος μας εἶνε στερεὸς καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ λυώσῃ, πρὶν ἔλθῃ ὁ χειμῶνας.

— Ὄχι βέβαια ! ἀπήντησεν ὁ Τζὲμ Βέστ. Τώρα ὅμως δὲν πρέπει νὰ προσέχωμεν μόνον τὴν λέμβον, ἀλλὰ καὶ τὰς ζωοτροφίας.

— Τὸ εὐτύχημα εἶνε, προσέθεσεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὅτι ἐφροντίσαμεν νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὸ φορτίον τοῦ Ἀλβράνου. . . . Ἀ, δυστυχισμένε Ἀλβρανε τί σου ἔμελλε ! Νὰ μείνῃς γιὰ πάντα 'ς αὐτὰ τὰ νερά, ὅπως καὶ ἡ Ἰάνα, ἡ μεγάλη σου ἀδελφή !

— Ἔχεις δίκαιον, Τζὲμ Βέστ, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος, πρέπει νὰ ἐμποδίσωμεν πᾶσαν διαρπαγήν... Ἔχομεν τροφὰς δι' ἀρκετὰ ἔτη, ἐκτὸς ἐκείνων ποῦ θά μας παρέχῃ ἡ ἁλιεία. Ἀλλά. . .

— Πρέπει νὰ προσέχωμεν πολύ, γιατί εἶδα μερικοὺς νὰ τριγυρίζουν προπάντων τὰ βαρέλια τῆς ρακῆς καὶ τοῦ οὐίσκ ! εἶπεν ὁ ναύκληρος.

— Καὶ ἀλλοίμονον ἂν μεθύσουν, τί εἶνε ἱκανοὶ νὰ κάμουν ! ἀνέκραξα ἐγώ.

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τους δαμάσω ! ὑπέλαβεν ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Ἀρά γε, ἠρώτησα τότε, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ διαχειμάσωμεν ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν πάγον ;

— Ὁ Θεὸς νὰ μας φυλάξῃ ! ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Τότε θὰ σκάψουμε σπηλιὲς μέσ' 'στὸν πάγο, εἶπεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, καὶ ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰνθέξουμε 'ς τὸ κρύο. . . Τί νὰ γίνῃ, κύριε Ζώρλιγκ !

Ἴσως ὁ ναύκληρος εἶχε δίκαιον. Ἀλλὰ πρὶν σκεφθῶμεν περὶ τοιούτου διαχειμάσεως, δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰφήσωμεν τὸν ὀγκόπαγον, ἂν τοῦτο ἦτο δυνατόν ; . . Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐπέστησα τὴν προσοχὴν τοῦ πλοιάρχου Λὰν Γκὺ καὶ τοῦ Τζὲμ Βέστ. Ἡ ἀπάντησις ὅμως ἦτο δυσχερὴς καὶ προηγήθη αὐτῆς μακρὰ σιωπή.

Ἐπὶ τέλους ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶπε :

— Ναί . . . τοῦτο θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον· καὶ ἂν ἡ λέμβος ἠμποροῦσε νὰ μας χωρέσῃ ὅλους μὲ τὰς ἀναγκαίας προμηθείας διὰ ταξείδιον τριῶν ἢ τεσσάρων τοὐλάχιστον ἑβδομάδων, δὲν θὰ ἐδίσταζα νὰ τὸ κάμω ἀμέσως, καὶ νὰ ἐπιστρέψω πρὸς βορρᾶν.

— Ἀλλὰ τότε, παρετήρησα, θὰ ἤμεθα ἀνοιγασμένοι νὰ πλεύσωμεν ἐναντίον τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ρεύματος, πρᾶγμα δύσκολον καὶ διὰ γολέττας ἀκόμη· ἐνῷ ἂν ἐπροχωρούσαμεν πρὸς νότον. . .

— Πρὸς νότον ; ἐπανέλαβεν ὁ πλοίαρχος ἀτενίζων με.

— Καὶ διατί ὄχι ; ἀπήντησα. Ἂν ὁ ὀγκόπαγος δὲν ἐσταματοῦσε, θὰ ἔφθανε βέβαια εἰς κάποιαν γῆν, πρὸς νότον· καὶ αὐτὸ ποῦ θὰ ἔκαμνε ὁ ὀγκόπαγος διατί νὰ μὴ το κάμῃ καὶ ἡ λέμβος μας;

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔσεισε τὴν κεφαλήν, χωρὶς νὰπαντήσῃ. Ὁ Τζὲμ Βὲστ ἐσιώπα.

— Ἐπὶ τέλους καὶ ὁ πάγος μας θὰ σηκώσῃ τὴν ἄγκυραν ! ἀνέκραξεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς. Δὲν γίνεται ! Δὲν εἶνε, βλέπετε, κανένα νησί, σὰν τὴν Φαλκλάνδη ἢ τὴν Κεργαιλάνη ! Λοιπόν, τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ περιμένουμε ἐδῶ, μιὰ φορὰ ποῦ ἡ βάρκα δὲν φθάνει καὶ διὰ τοὺς εἰκοσιτρεῖς !

— Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ἐπιβασθοῦν καὶ οἱ εἰκοσιτρεῖς, ἐπέμενα ἐγώ. Ἠμποροῦσαν πέντε-ἓξ μόνον νὰ ὑπάγουν νὰνιχνεύσουν τὸ πέλαγος, καμμιὰ δεκαπενταριὰ μίλλια πρὸς νότον. . .

— Πρὸς νότον ; ἐπανέλαβεν ὁ πλοίαρχος.

— Βεβαίως· καθὼς ἠξεύρετε, οἱ γεωγράφοι παραδέχονται ὅτι ὑπάρχει μία ἤπειρος ἐπὶ τοῦ πόλου.

— Οἱ γεωγράφοι δὲν ἠξεύρουν τίποτε, ἀπεκρίθη ἀπαθῶς ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Δὲν εἶνε κρῖμα λοιπόν, εἶπα, νὰ μὴν ἐπιχειρήσωμεν νὰ λύσωμεν τὸ γεω-

γραφικὸν αὐτὸ πρόβλημα, ἀφ' οὗ εὑρισκόμεθα τόσῳ πλησίον ;

Δὲν ἐθεώρησα καλὸν νὰ ἐπιμείνω περισσότερον, τοὐλάχιστον τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἔπειτα ἡ ἀποστολὴ τῆς λέμβου μας πρὸς ἐξερεύνησιν, ἐπαρουσίαζε τὸν κίνδυνον, ἢ νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ ρεύματος πολὺ μακράν, ἢ ἐπιστρέφουσα νὰ μή μας εὕρῃ πλέον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Τῳόντι, ἂν ὁ ὀγκόπαγος ἀπεσπᾶτο αἰφνης ἐκ τοῦ πυθμένος καὶ ἐξηκολουθεῖ τὴν ἀνακοπεῖσαν πορείαν του, τί θὰ ἐγίνοντο οἱ ἐντὸς τῆς λέμβου ἄνδρες ;

Τὸ δυστύχημα ἦτο, ὅτι ἡ λέμβος δὲν ἐφθανε νὰ μας συμπεριλάβῃ ὅλους μὲ τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα. Ἐκ τῶν εἰκοσιτριῶν—τόσοι εἴχαμεν ἀπομείνῃ,—μόνον ἑνδεκα ἢ τὸ πολὺ δώκεκα ἠδύναντο νὰ ἐπιβιβασθῶσιν. Οἱ λοιποὶ ἑνδεκα, ὅσους θὰ ὑπεδείκνυεν ὁ κλῆρος, θὰ ἠναγκάζοντο νὰ μείνουν ἐπὶ τῆς ἐκ πάγου ἐκείνης νησίδος. Ἀλλὰ καὶ πάλιν, καθὼς παρετήρησεν ὀρθῶς ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ποῖος ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τίνων ἡ τύχη θὰ ἦτο ἀσφαλεστέρα· ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔφευγον διὰ τῆς λέμβου, ἢ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔμενον ἐπὶ τοῦ πάγου ; Ἀμφίβολος καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, καὶ τόσον πολύ, ὥστε εὐχαρίστως ὁ ναύκληρος θὰ παρεχώρει τὴν θέσιν του εἰς ὁποιον τού την ἐζήτει !

Ἐπιτέλους, μετὰ μακρὰν σύσκεψιν, ἀπεφασίσθη νὰ ληφθοῦν τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς διαχείμασιν, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ὀγκόπαγος ἔμελλε νὰ γίνῃ πάλιν ἀλωτός.

— Δύσκολα θά το παραδεχθοῦν αὐτὸ οἱ ναῦται ! εἶπεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς. .

— Πρέπει ὅμως, καὶ θὰ γίνῃ ! ἀπήντησεν ὁ Τζὲμ Βέστ· καὶ ἀπὸ σήμερον εἰς ἔργον.

Τί μελαγχολικὴ ἡμέρα ἐκείνη, καθ' ἣν ἤρχισαν αἱ προπαρασκευαστικαὶ ἐργασίαι ! Δύναμαι νὰ εἴπω, ὅτι μόνον ὁ μάγειρος Ἐνδιόττος ἐφαίνετο ὑποκόπτων εἰς τὸ πεπρωμένον καὶ ἐγκαρτερῶν, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου παραπόνου. Δὲν ἐμερίμνα ποτὲ διὰ τὸ μέλλον ὁ μαῦρος οὗτος φιλόσοφος, καὶ ἦτο εὐτυχὴς παντοῦ, ὅπου ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ τὸ μαγειρεῖόν του.

Ἤλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὰς σκηνὰς καὶ τῆς κατακλίσεως. Μόνοι ὁ Δίρκ Πέτερς, ἀκούραστος, ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἀπόμη φρουρὸς τῆς λέμβου, καὶ κανεὶς δὲν ἐσκέφθη νὰ τῷ διαμφισβητήσῃ τὴν θέσιν.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζὲμ Βέστ εἰσῆλθον εἰς τὴν σκηνήν, ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθησαν πρῶτα ὅτι ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ὁπαδοί του εἶχον ἀναλάβῃ τὰς συνήθεις των θέσεις. Εἰσῆλθον κ' ἐγὼ καὶ κατεκλίθην.

Δὲν θὰ ἤξευρα νὰ εἴπω πόσην ὥραν ἐκοιμήθην, οὔτε τί ὥρα ἦτο, ὅταν μία ἰσχυρὰ δόνησις μὲ κατέρριψεν ἐκ τῆς κλίνης μου.

Τί συνέβη ; Μήπως καμμία ἄλλη ἀνατροπὴ τοῦ ὀγκοπάγου ;

Εὐρέθημεν ὅλοι ὄρθιοι εἰς τὴν στιγμὴν καὶ ἐξωρμήσαμεν, ὑπὸ τὸ πλῆρες φῶς τῆς πολικῆς νυκτός. . .

Ἄλλος πλωτὸς ὀγκόπαγος, πελωρίων διαστάσεων, εἶχε συγκρουσθῇ πρὸς τὸν ἰδικόν μας, ὁ ὁποῖος «ἐσήκωσε τὴν ἄγκυραν» καὶ ἔπλεεν ἤδη πρὸς νότον.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΝΕΦΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ Φθινόπωρον μᾶς ἦλθε καὶ πάλιν μὲ ὅλον τὸν πλοῦτον τῶν ἀτμῶν του καὶ τῶν συννέφων του. Ὁ Οὐρανὸς σπανίως φορεῖ τώρα μονόχρωμον φόρεμα – τὸ ἐλαφρὸν καὶ ὡραῖον ἐκεῖνο γαλάζιον, τὸ ὁποῖον ἐπεδείκνυε καθ' ὅλον τὸ θέρος. Ὡς νὰ ἠσθάνθη καὶ αὐτὸς τὸ πρῶτον ψῦχος τοῦ χειμῶνος, ἠθέλησε νὰ το κάμῃ βαρύτερον, θερμότερον· καὶ ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῆς Ἀτμοσφαίρας, ἡ ὁποία ἔσπευσε νὰ συνωφάνῃ τοὺς ἀτμούς της καὶ νὰ σχηματίσῃ τὰ σύννεφά της, καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ὁριζόντων νὰ τού τα στείλῃ ἐκεῖ ὑψηλά, διὰ νὰ σκεπάσουν καὶ νὰ στολίσουν τὸ φόρεμά του μὲ τὰ ποικίλα των χρώματα καὶ σχήματα. Καὶ πότε τὸν βλέπεις στολισμένον ὡς μὲ χνοῦδη καὶ λευδότατα γουναρικά, πότε μὲ ρόδινα ἢ ἀργυρόχρυσα ἀτλάζια, πότε μὲ βελοῦδα μολυδδόχροα σκοτεινά, πότε μ' ἕνα πέπλον λευκόν, ἀραχνοϋφῆ μεταξωτόν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον διακρίνεται ἡ πρώτη του κυανότης, πότε μ' ἕνα μανδύαν βαρύν, μονοκόμματον, τεφρόν.. ἀπελπιστικώτατον.

Τῳόντι, δέν σας φαίνεται ὅτι ἔγινε πάρα πολὺ καλλωπιστὴς αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ Οὐρανός ; δὲν ὁμοιάζει μὲ φιλάρεσκον νεάνιδα, ἀγαπῶσαν νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸν πλοῦτον τῆς ἱματιοθήκης της, ἢ καλλίτερα μὲ παλαιὸν καὶ βάρβαρον σατράπην, θέλοντα νὰ καταπλήξῃ μὲ τὰ κτυπητὰ χρώματα τῆς στολῆς του ; Ποῦ ἡ εὐγενὴς ἐκείνη καὶ τόσον μεγαλοπρεπὴς ἀπλότης τοῦ θέρους ! Τώρα ἡ μεγαλοπρέπεια ἐπιζητεῖται δι' ἄλλων τρόπων, πλέον συνθέτων· καὶ δὲν παρέρχεται ὥρα, δὲν παρέρχεται στιγμή, χωρὶς νὰ προσλάβῃ νέον σχῆμα καὶ νέον χρῶμα τὸ οὐράνιον φόρεμα. . . . Μίαν πτυχήν του μόνον βλέπω ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου, ἐνῷ σᾶς γράφω. Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἤρχισα, πρέπει νὰ ἤλλαξεν ὄψιν δέκα φορές. Πρῶτα ἦτο κυανῆ μὲ ραδδώσεις λευκάς· ἔπειτα αἱ λευκαὶ ραδδώσεις μετεδλήθησαν εἰς κύματα σκοτεινότερα· ἔπειτα συνεπλέχθησαν εἰς δίκτυον ἀτμῶδες καὶ ἀόριστον· ἔπειτα ἔγιναν συνύφασμα λευκόφαιον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον δὲν διεκρίνετο πλέον οὔτε ἴχνος κυανοῦ. Ἔπειτα αἱ παρυφαὶ τοῦ νέφους ἐχρυσώθησαν· ἔπειτα πάλιν ἐσκοτίσθησαν, καὶ τὸ ὅλον προσέλαδεν ἀπόχρωσιν μολύδδου· εἰς τὸ τέλος τὸ νέφος ἐμαύρισε, καὶ ἐφάνη ὡς πελωρία κηλὶς μελάνης ἐπάνω εἰς στυπόχαρτον σταπτερόν. . .

Ἀ, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἂν ἤμην ζωγράφος, εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν θά μ' ἐνέβαλλε τὸ κομμάτι αὐτὸ τοῦ φθινοπωρινοῦ οὐρανοῦ ! Οὔτε μίαν του ὄψιν δὲν θὰ ἐπρόφθανε νὰποτυπώσῃ ὁ χρωστήρ μου, ὅσον ταχὺς καὶ ἂν ἦτο !.. Καλλίτερα ποῦ κρατῶ γραφίδα, ἡ ὁποία ὅταν ζωγραφίζῃ, ἀντιγράφει ἀπὸ τὴν μνήμην καὶ ἀπευθύνεται εἰς τὴν φαντασίαν. Μὲ τὴν φαντασίαν σας θὰναπλάσετε καὶ σεῖς ὅλην τὴν ποικιλίαν τοῦ θεάματος, τὸ ὁποῖον ἐζήτησα νὰ σας πραστήσω μὲ τὴν ἀτελῆ μου ζωγραφικήν. Ἔπειτα ἔχετε καὶ ἓν ἄλλο μέσον ἀσφαλέστερον: Νὰ ἐξέλθετε εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ κυττάξετε πρὸς τὰ ἐκάνω. . .

Ἀλήθεια, τί σκέπτεσθε ὅταν βλέπετε τὸν οὐρανὸν φορτωμένον μὲ τὰ πολύχρωμα καὶ πολύμορφα αὐτὰ νέφη τοῦ φθινοπώρου, τὰ ἀεικίνητα, τὰ αἰωνίως μεταδαλλόμενα ; Εἰς ἐμὲ ὁ θόλος αὐτὸς φαίνεται ὡς κρανίον ἀπέραντον, τὸ ὁποῖον σκέπτεται. Τὰ λευκά, τὰ ἐλαφρά, τὰ ροδόχροα ἢ τὰ χρυσοειδῆ σύννεφα, εἶνε αἱ ὡραῖαι, αἱ εὐχάριστοι σκέψεις του· καὶ τὰ τεφρά, τὰ μολυδδόχροα, τὰ μαῦρα καὶ βαρέα σύννεφα, εἶνε αἱ δυσάρεστοι, αἱ λυπηραί, αἱ μαῦραι του σκέψεις... Ἀλλ' ἰδέτε πῶς ἀλλάζουν μορφήν, πῶς ἀπὸ τὸ ἓν σύννεφον γεννᾶται τὸ ἄλλο, πῶς ἀλληλοδιώκονται καὶ πῶς ἀντικαθίστανται... Οὕτω καὶ ἐντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου κρανίου, αἱ σκέψεις φεύγουν ταχεῖαι, καὶ αἱ δυσάρεστοι μεταδάλλονται εἰς εὐχαρίστους, καὶ αἱ μαῦραι γίνονται λευκαί, — καὶ μέσα εἰς τὴν διαφάνειάν των καὶ εἰς τὴν καθαρότητα, λάμπει πάλιν ὁ χρυσάκτιν ἥλιος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος !

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΛΙΔΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 325)

Ἐπέρασαν τρεῖς-τέσσαρες ἡμέραι.

Ἤμπροῦσε νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι ἡ φαιδρότης ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Λάνδην προτήτερα ἀπὸ τὰ παιδιά. Ὁ Ζοζὸς δὲν ἔδειχνε πλέον τὰ κάτασπρα δόντια του· ὁ Γιαννάκης δὲν ἔπαιζε πλέον μὲ τοὺς σκύλους· πρὸς τί, ἀφ' οὗ μετ' ὀλίγον θὰ τους ἐχωρίζετο διὰ πάντα;... Συχνὰ ἐπήγαινεν εἰς τὸ δάσος μόνος του, ἐξηπλώνετο κατὰ γῆς, καὶ πότε ἔμενεν ἔτσι σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος, πότε ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν του μέσα εἰς τὴν χλόην καὶ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε πικρὰ ὅσα ἔμελλε νἀφήσῃ. . .

Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπε διὰ πρώτην φορὰν τὴν ὡραίαν λίμνην, ἡ ὁποία πρὸς τὸ βράδυ ἐγίνετο κατάχρυση ἀπὸ τὸν ἥλιον, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι ἔγερνε διὰ νὰ λουσθῇ εἰς τὰ νερά της. . . . Αἱ πάπιαι ἐφώλιαζαν μέσα εἰς τοὺς σχοίνους καὶ ἄκουες τὰ ἀτελείωτά των πᾶ! πᾶ! πᾶ!. . . Τί ὡραῖα ποῦ ἦσαν ὅλ' αὐτά! Ἀρά γε τὸ Παρίσι ἦταν τόσῳ μεγάλο, καὶ εἶχε τόσα πουλιά;... Τί εἶχε πάθῃ ἔξαφνα ἡ Μηλιά, ποῦ ἦταν κάνα φρόνιμη καὶ συνετὴ σὰν μητέρα; . . . Δὲν ἤθελε νὰ φανερώσῃ τίποτε εἰς τὸν ἀδελφόν της· ἀλλὰ ἐφαίνετο ἄρρωστη, καὶ ἡ μαγείρισσα δὲν την εἶχε καταφέρῃ νὰ φάγῃ τίποτε, οὔτε ραγοῦ μὲ πατάτες, διὰ τὸ ὁποῖον ἐτρελλαίνετο. . .

Ὁ κ. Δούμανης δὲν τους ὡμιλοῦσε πλέον, καὶ μίαν ἡμέραν πού τον συνήντησεν εἰς τὸ προαύλιον ἡ Μηλιὰ καὶ τον ἠρώτησε τρέμουσα:

— Ἐλάβατε ἀπάντησιν ἀπὸ τὸ Παρίσι, κύριε;

— Πολὺ βιάζεσαι! τῆς ἀπεκρίθη.

— Φοβοῦμαι μήπως σᾶς ἐνοχλῶ. . .

— Σὲ παρακαλῶ νὰ κυττᾷς τὴ δουλειά σου!

Καί της ἔστρεψε τὰ νῶτα καταθυμωμένος.

Ἕνα πρωὶ κάποιος ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ κ. Γαζῆ.

— Ἐμπρὸς εἶπεν ὁ οἰκοδιδάσκαλος.

Ὁ Γιαννάκης ἐμβῆκε σιγὰ-σιγὰ καὶ ἔκλεισε πάλιν τὴν θύραν.

— Τί τρέχει;

— Ἔχω νὰ σας 'πῶ νέα, κύριε. . .

— Λέγε.

— Γιὰ τὴν ἀδελφήν μου.

— Σοῦ εἶπε τὸ μυστικό της;

— Ὄχι. Ἀλλ' ἀκούσατε τί μου συνέβη χθὲς τὸ βράδυ. Τὴν ὥρα ποῦ ἀνέβηκα νὰ κοιμηθῶ, ἡ Μηλιὰ ἦταν 'στὸ κρεββάτι, μὲ τὰ μάτια κλειστά. . . Τί παράξενα ὅμως ποῦ ἐκοιμᾶτο! Τὰ μάτια της κατακόκκινα, τὰ χέρια της ζεστὰ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σκέπασμα ... ἀνήσυχη . . . ἐγύριζε τὸ κεφάλι της πότε ἀπὸ ἐδῶ καὶ πότε ἀπὸ ἐκεῖ ... καὶ 'μιλοῦσε σὰν νὰ ἦταν ἔξυπνη. «Μὰ κυρία —τὴν ἄκουσα νὰ λέγῃ,—ὁ κύριος εἶπε πῶς θέλει νὰ μείνουμε ἐδῶ. . . Ὄχι, ὄχι, νὰ φύγετε· δὲν θέλει ξένους 'στὴ Λάνδη. . .» Καὶ ὑπέφερε τόσον πολύ, καθὼς τὰ ἔλεγεν αὐτά, ὥστε τὴν ἐσκούντησα ἐπίτηδες διὰ νὰ ξυπνήσῃ. Ἄνοιξε τὰ μάτια της, ἀλλὰ δέν μ' ἐγνώρισε, καὶ εἶπε πάλι σιγὰ-σιγά: «Θὰ φύγω, κύριε· μὴ μας διώχνετε... Μάλιστα, κυρία. Θὰ σας ἀκούσω.» Ἔπειτα τὴν ἐπῆρε πάλιν ὁ ὕπνος... Σήμερα τὸ πρωὶ δὲν σηκώθηκε. Ἡ κυρία Πολυξένη λέγει πῶς ἔχει πυρετό. Ἐγώ, ἅμα εἶδα ἀνοικτὸ τὸ παράθυρό σας, ἔτρεξα νὰ σάς τα 'πῶ. Τί λέτε γι' αὐτά;

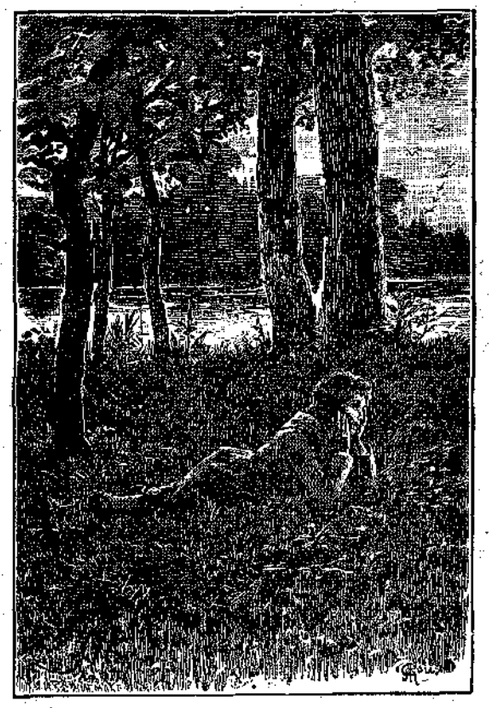

«Ἐξηπλώνετο κατὰ γῆς, καὶ πότε ἔμενεν ἔτσι σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος...» (Σελ. 332, στήλ. α')

Ὁ κ. Γαζῆς δὲν ἀπεκρίθη εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Ἔβαλε τὸν Γιαννάκην νὰ τού τα διηγηθῇ ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἶδεν ὅτι δὲν ἄλλαξε οὔτε λέξιν. Αὐτὸ ἐσήμαινεν ὅτι ἦσαν ὅλα ἀληθινά. Ἔπειτα τὸ παιδὶ ποτὲ δὲν ἔλεγε ψεύματα.

— Πήγαινε τώρα, Γιαννάκη, καὶ πρόσεξε νὰ μὴν 'πῇς σὲ κανένα ὅ,τι μοῦ διηγήθης, μὰ σὲ κανένα· ἐννοεῖς;

— Οὔτε 'στὸ Ζοζό, ποῦ εἶνε τόσω λυπημένος;

— Οὔτε 'στὸ Ζοζό!

— Νομίζετε, κύριε, ὅτι θὰ μπορέσουμε νὰ μείνουμε ἐδῶ;

— Πιθανόν· φθάνει νὰ κρατήσῃς τὸ μυστικόν.

— Ἔννοια σας καὶ θὰ εἶμαι βουβὸς σὰν τὰ ψάρια, ποῦ οὔτε κελαΐδοῦν, οὔτε γαυγίζουν, οὔτε μιλοῦν.

Καὶ ὁ Γιαννάκης, ἥσυχος πλέον, διότι εἶχε πεποίθησιν εἰς τὸν κ. Γαζῆ, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον πολὺ φαιδρότερος ἀφ' ὅ,τι εἶχεν εἰσέλθῃ.

Τὸ βράδυ, εἰς τὸ μαγειρεῖον, οἱ ὑπηρέται ἔλεγαν μεταξύ των:

«Ἡ Μηλιὰ εἶνε ἄρρωστη... Ὁ κύριος ἔκραξε τὸν ἰατρόν. . . Ἡ κυρία Πολυξένη εἶνε ἀνήσυχη, διατί ἀγαπᾷ πολὺ τὸ κορίτσι, ὅπως καὶ 'μεῖς ὅλοι. . . Ὅταν ἦλθεν ὁ ἰατρός, ὁ κύριος ἔκραξε τὴν Πολυξένην καὶ ἐκλείσθησαν οἱ τρεῖς των καὶ τα εἶπαν πολλὴν ὥραν.»

Τὴν ἰδίαν ὥραν, ὁ κ. Δούμανης καὶ ὁ κ. Γαζῆς ἐπεριπατοῦσαν εἰς τὸ δάσος καὶ συνωμιλοῦσαν:

— Πέ μου, φίλτατε Γαζῆ, σὺ ποὺ εἶσαι τόσον καλὸς καὶ τόσον δίκαιος, πῶς σου φαίνεται ἡ Μηλιά;

— Ἕνα καλὸ κορίτσι ποὺ σας ἀγαπᾷ καὶ σας σέβεται.

— Τότε λοιπὸν γιατί θέλει νὰ φύγῃ;

— Ποιὸς ξεύρει τί σπουδαῖον λόγον θὰ ἔχῃ. . . Ἀλλὰ νὰ μὴ την ἀφήσετε νὰ φύγῃ, κύριε Δούμανη. Εἶνε ἄρρωστη ἀπὸ τὴν λύπη της πού θὰ σας ἀφήσῃ. Αὐτὴ εἶνε ἡ πεποίθησίς μου.

— Ἐν τούτοις αὐτὸ ποῦ κάμνει εἶνε ἀκατανόητον. . .

— Πήγαίνετε νὰ την ἰδῆτε καὶ νὰ της ὁμιλήσετε μὲ τὴν συνειθισμένην σας καλωσύνην... Νὰ εἶσθε βέβαιος, ὅτι θὰ την συγκινήσετε καὶ θὰ την κάμετε νὰ σας δείξῃ ὅλην τὴν ἀγάπην πού σας ἔχει. . .

— Καὶ ἂν ἐπιμένῃ ἀκόμη νὰ φύγῃ;...

— Αὐτὸ θὰ μ' ἐκπλήξῃ πολύ. . .

— Κάτι θὰ ξεύρετε, φίλτατε Γαζῆ, διὰ νὰ ὁμιλῆτε ἔτσι. Ἐξηγηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ. . .

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε θετικόν, κύριε Δούμανη. Καὶ ὅταν εὑρίσκομαι εἰς ἀμφιβολίαν, δὲν ὁμιλῶ ποτέ.

— Τὸ ἠξεύρω, καὶ δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα σᾶς ἐκτιμῶ.

— Λοιπὸν ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ σπίτι. Σεῖς θὰ ὑπάγετε νὰ ἰδῆτε τὴν Μηλιάν, κ' ἐγὼ θὰ σας περιμένω εἰς τὴν Βιβλιοθήκην. Σύμφωνοι;

Ὁ κύριος Δούμανης ἀνέβη τὴν κλίμακα, ἀπορῶν διὰ τὴν συγκίνησιν, ἡ ὁποία τὸν κατεῖχεν ἐκείνην τὴν στιγμήν. Φαίνεται ὅτι τὸ κατρικόν του αἴσθημα πρὸς τὴν Μηλιὰν ἦτο πολὺ μεγαλήτερον ἀφ' ὅσον ἐφαντάζετο.

Ἡ κυρία Πολυξένη ἦτο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς. Ἅμα εἶδε τὸν κύριόν της ἐσηκώθη· ἐκεῖνος τῆς ἔνευσε νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ του δώσῃ τὴν θέσιν της. . . Ἡ Μηλιὰ ἄνοιξε μὲ κόπον τὰ μάτια της· καὶ καθὼς εἶδε σκυμμένον ἐπάνω της τὸν κύριον Δούμανην, ἐψιθύρισε σιγὰ-σιγά: — «Ἄ, τί ὡραῖα ποῦ εἶνε τὰ ὄνειρα καμμιά φορά. Νά, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὀνειρεύομαι πῶς εἶνε κοντά μου ὁκύριος ... ποῦ τώρα-ὕστερα μὲ ἀποχωρέῃ τόσον. . .»

Ὁ κύριος Δούμανης δὲν ἀπεκρίθη. Ἐπῆρε μόνον τὸ χεράκι τῆς Μηλιᾶς, ποῦ ἔκαιεν ἀπὸ τὸν πυρετόν, καί το ἔσφιγξε.

— Κρατῆστέ με, κύριε, εἶπε τὸ κορίτσι, χωρὶς νἀνοίξῃ τὰ μάτια του, μὴ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω.

— Ὄχι, ὄχι· μὴ φοβᾶσαι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

Ὕστερα ἔγινε σιωπή. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πρόσωπον τῆς Μηλιᾶς ἄλλαξεν ἔκφρασιν.

— Γιατί μᾶς διώχνετε; ἠρώτησε τοσον σιγά, ποῦ μόλις ἠμπορροῦσε κανεὶς νά την ἀκούσῃ.

— Ποιὸς σοῦ εἶπε αὐτὸ τὸ ψεῦμα, Μηλιά;.. Ὄχι δὲν εἶνε ἀλήθεια . . . μεῖνε, παιδί μου· σ' ἀγαπῶ πολύ· σὺ δέν μας ἀγαπᾷς πειὰ καὶ θέλεις νὰ φύγας.

Δύο βραχίονες περιέβαλον τὸν λαιμὸν τοῦ κυρίου Δούμανη· καὶ ἕνα κεφαλάκι μὲ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιὰ ἀκούμβησεν εἰς τὸν ὦμόν του:

— Σᾶς ἀγαπῶ σὰν τὸν πατέρα μου, κύριε! Ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ παρήγορηθῶ, σὰν θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σας. . .

Καὶ τὰ μεγάλα μάτια τῆς Μηλιᾶς ἐκύτταζαν τώρα ὁλάνοικτα τὸν κύριόν της, ὁ ὁποῖος ἐφίλησε μὲ συγκίνησιν τὸ φλογισμένον της μάγουλον, καὶ την ἐξάπλωσε πάλιν εἰς τὸ προσκέφαλόν της. Τὸ κίνημα αὐτὸ ἐξύπνησεν ὁλωσδιόλου τὴν ἄρρωστην.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Νὰ κι' ὁ Ὀκτώβρης, ποῦ μᾶς φέρνει
τὰ πρωτοβρόχια καὶ τὰ κρύα
καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ μᾶς πέρνει
ὅλην τὴ λάμψι κ' εὐτυχία.

Καὶ ὁ γεωργὸς ὅσο ἀγρηκάει
πῶς τὸ φθινόπωρο ἔχει φθάσῃ,
ὁδός του τὰ βώδια του κεντάει
καὶ ὀργώνει, πρὶν νὰ χειμωνιάσῃ

Γοργὰ τριγύρω του πετοῦνε
τὰ ταξειδιάρικα πουλάκια,
καὶ φεύγουν καί τον χαιρετοῦνε
μὲ τὰ ὑστερνά τους τραγουδάκια.

Μὰ ἐάφνου ὁ ἥλιος σκοτεινιάζει.
Βρέχει, βροντᾷ καὶ φουρτουνιάζει
κ' ἐκεῖνος μὲ ψυχὴ θλιμμένη
μέσ' 'ς τὴν καλύβα του πηγαίνει.

Καὶ ἀπὸ τὴν θύρα της κυττάζει
τὸν κόσμο, ποῦ ἀναστενάζει,
τώρα ποῦ πέφτουν ἕνα-ἕνα
τὰ φύλλα ὠχρὰ καὶ μαραμένα.

Πόσο πικραίνεται ἡ καρδιά του
'ς αὐτὴν τὴν ὄψι τοῦ θανάτου!
Μὰ ὁ χειμώνας καὶ ἂν ἀρχίζῃ,
αὐτὸς αἰώνια ἐλπίζει.

Καὶ λέει 'ς τὸν νοῦ του: Θἄλθῃ πάλι
καὶ ἡ ἄνοιξι μὲ θεῖα κάλλη,
καὶ – πρῶτα ὁ Θεὸς – θὰ ξαναζήσῃς
ὁλόχαρη, ὡραία φύσις!

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΔΙΑΤΙ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΑΙ

Ἂν ἤμουν φτερωτὸ πουλί.
μὲ τὴ λαλιὰ τὴν πιὸ καλή
τὸ Σύμπαν θὰ ξυπνοῦσα.
Ἂν ἤμουνα μιὰ λουλουδιά.
τὴν πιὸ γλυκειά μου μυρωδιά
'ς τὸ Σύμπαν θὰ σκορποῦσα.

Εἶμαι παιδάκι γνωστικό,
κ' ἔχω ψυχὴ καὶ λογικό,
κ' ἔχω καρδιὰ μὲ πίστι·
γιαυτό, πλαγιάζω ἢ ξυπνῶ,
προσεύχομαι καὶ ἀνυμνῶ
τοῦ Σύμπαντος τὸν Κτίστη.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

Σήμερον θὰπασχολήσω ὅσους καὶ ὅσας ἐκ τῶν φίλων μου σπουδάζουν τὴν ἀγγλικήν, ζητοῦσα τὴν Μετάφρασιν τοῦ κατωτέρω ποιηματίου.

Οἱ ὅροι εἶνε ἀπαράλλακτοι μὲ τοὺς ὅρους τοῦ προηγουμένου μεταφραστικοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους βλέπε ἐν σελίδι 102 τοῦ 13ου φυλλαδίου. Ἰδοὺ τὸ πρὸς μετάφρασιν κείμενον :

FREDDIE AND THE CHERRY TREE

Freddie saw some fine ripe cherries
Hanging on a cherry tree,
And he said : «You pretty cherries,
Will you not come down to me ?»

«Thank you kindly», said a cherry,
We would rather stay up here ;
If we ventured down this morning,
You would eat us up, I fear.»

One, the finest of the cherries,
Dangled from a slender twig.
«You are beautiful», said Freddie.
Red and ripe, and oh, how big !

— Catch me, said the cherry, catch me,
Little master, if you can.
— I would catch you soon, said Freddie,
If I were a grown-up man.»

Freddie jumped and tried to reach it,
Standing high upon his toes ;
But the cherry bobbed about,
And laughed, and tickled Freddie's nose.

«Never mind, said little Freddie,
I shall have them when it's right.»
But a black bird whistled bodly,
«I shall eat them all to night.»

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ μετάφρασις θὰ γίνῃ εἰς τὸ πεζόν, διότι δὲν πρόκειται περὶ ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ. Ἐμμετροι μεταφράσεις ἀποκλείονται.

Αἱ ἀπαντήσεις διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δεκταὶ μέχρι τῆς 20ῆς Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΚΗΔΕΙΑ ΠΤΗΝΟΥ

Μιὰν ἀνοιξιάτικη αὐγή, ὡραία, χαρούμενη, φωτοπεριχυμένη, ἐθάψαμε εἰς τὸν κῆπο τὸ Χρυσό μας.

Χρυσὸ ἐλέγαμε τὸ καναρίνι μας—ἕνα χαριτωμένο καναρινάκι πού το ἐμεγαλώσαμε μὲ χίλια χάδια ἡ ἀδελφή μου καὶ ἐγώ. Τί γλυκὰ που ἐκελαΐδοῦσε, μ' ὅλη του τή σκλαβιά, καὶ πόση ἀγάπη μᾶς ἔδειχνε, μέσα ἀπὸ τὸ χρυσοκίτρινο κλουβάκι του !.. Μᾶς ἐνθύμιζε τοὺς ὡραίους στίχους τοῦ ποιητοῦ :

Μὲ μιὰ γλυκειὰ ψιλὴ φωνή,
Μὲ τοὺς σκοποὺς ποῦ ξέρει,
Λαλεῖ τὸν πόνο ποῦ πονεῖ
Καὶ τὴ χαρὰ ποῦ χαίρει. . .

Καὶ οἱ πόνοι του πρέπει νὸ ἦταν μεγαλήτεροι ἀπὸ τὲς χαρές του. Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα τὸ βρήκαμε πεθαμένο. . .

Καὶ τώρα τὸ κλουβάκι του εἶνε ἄδειο. . . Καὶ ἀπὸ τὴ φτερωτή μας χαρούλα, ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο Χρυσό μας, δὲν μένει παρὰ τὸ θλιβερό του λείψανο: μιὰ τούφα ἀπὸ πτερὰ ὁλοκίτρινα καὶ ἁπαλὰ σὰν τὸ μετάξι, 'ς ἕνα σωματάκι κρύο σὰν τὴν πέτρα· δυὸ μικροῦτσικα ποδαράκια ξυλιασμένα· δυὸ ματάκια φουσκωτὰ καὶ κατάκλειστα· καὶ ἕνα κεφαλάκι συμπαθητικό, μελαγχολικὰ ξαπλωμένο 'στὴν ἀϊώνιαν αὐτὴ ἀνάπαυσι !

Τὸ ἐθάλαμε 'ς ἕνα κουτάκι ντυμένο ἀπὸ μέσα μὲ ἄσπρο ἀτλάζι, καὶ το ἐσκεπάσαμε μὲ ροδόφυλλα. Ἔτσι τὸ ἐκηδεύσαμε τὴν αὐγὴ ἐκείνη 'στὸν ἥσυχο κῆπο... Καὶ ἐλαίγαμε.

— Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν πασχαλιὰ νὰ το θάφουμε ! εἶπεν ἡ ἀδελφή μου.

Ἡ πασχαλιὰ ἦταν ἀνθισμένη, κατάλευκη, λαμπροστολισμένη σὰν νύφη. Ὤ, τί ποιητικὸν ὕμνο ποῦ θὰ ἔκαμνε ἐκεῖ ἀπὸ κάτω τὸ Χρυσό μας !

Ἔσκαψα 'στὴ ρίζα τοῦ δένδρου ἕνα μικρούτσικο λάκκο. Ἐκλείσαμε τὸ ἀτλαζένιο κουτάκι, τὸ ἐφιλήσαμε καὶ το ἀφήσαμε μέσα 'στὸ λάκκο. . .

Ἔπειτα τὸ ἐσκεπάσαμε μὲ χῶμα,—μὲ τὸ χῶμα πού το ἔθρεξαν τὰ τελευταῖά μας δάκρυα.

Καὶ τὰ λουλούδια ἔκλαιγαν τὸ Χρυσό μας μὲ τὴν πρωϊνὴ τους δροσιά. Καὶ τὰ πουλιὰ τὸ ἐμοιρολογοῦσαν ἀπὸ τὰ δένδρα μὲ τὰ μελαγχολικὰ των κελαδήματα. Καὶ ἕνας κότσυφας ἐτόνισεν ἕνα τραγούδι, μοναχός του, λυπητερὸ καὶ μακρυὸ σὰν νεκρώσιμος ψαλμός.

Ὁ οὐρανὸς ὅμως δὲν ἔκλαιγε. Ἐχαμογελοῦσε γαλάζιος καὶ ροδόχρυσος καὶ κανένα μοῦρο σύννεφο δὲν ἐσκέπαζε τὸ πρωϊνὸ χαμόγελό του. Ἡ ὡραία ἐκείνη αὐγὴ ἐπρομηνοῦσεν ὡραίαν ἡμέρα. . .

Ἀλλὰ πόσον ἤμαστε λυπημένοι !

Ἐπῆρα τὴν ἀδελφή μου ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐγυρίσαμεν εἰς τὸ σπίτι μὲ ἀργὸ βῆμα καὶ μὲ στόμα κλειστό. . .

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ 'στὴ ζωή μας ποῦ παρευρισκόμεθα σὲ κηδεία καὶ σὲ ταφή. Καὶ ὁ θάνατος τοῦ μικροῦ ἐκείνου πουλιοῦ ἐγέμιζε τὴν καρδιά μας ἀπὸ λύπη μεγάλη.

(Μίμησις) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η προθεσμία τῆς Ψηφοφορίας διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου εἰς 16 σελίδας, μετ' ἐξωφύλλου, παρετάθη μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1898. Οἱ εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦντες τὴν αὔξησιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τὸ δελτίον τῆς Ψηφοφορίας συμπεπληρωμένον, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου.

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Π ρ ό κ ε ι ρ ο ς)

Ἐψήφισαν *προσέτι ὑπὲρ* τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξασέλιδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἐν ὅλῳ σελίδες 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρῷον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἑξῆς κατὰ σειράν:

[*Συνέχεια ἐκ σελίδος 286*]

215. Σταῦρος Γ. Κυσεμλῆς, Ἀλεξανδρείας.
216. Ἠλίζα Γερμ. Γένρυξεν, Ἀθηνῶν.
217. Ἀλεξάνδρα Ι. Καραγεωργιάδου, Λεμησσοῦ.
218. Νίτσα Α. Ἀλεξανδροπούλου, Λίγίου.
219. Κωνσταντῖνος Γ. Ἐλευθεριάδης, Λευκωσίας.
220. Ἔρη Λάμπρου Ρούση, Ἀθηνῶν.
221. Εἰρήνη Π. Ἐφραιμίδου, Τραπεζοῦντος.
222. Ἕλλη Κ. Βούλγαρη, Κερκύρας.
223. Βελισσάριος Ἠλ. Βελισσαρίδης, Τράπε[ζοῦντος.
224. Ἀδριανὴ Ν. Ζαβοῦ, Ὀλτενίτσης.
225. Ἀντωνέττα Ξενάκη, Σουλινᾶ.
226 Ἰωάννα Ράλλη, Λιβερπούλης.
227. Ἀλεξάνδρα Μ. Μπολακώσσα, Πειραιῶς.
228. Μίνα Ν. Παρασκευά, Ὀδησσοῦ.
229. Οὐρανία Παπαδάκη, Ὀδησσοῦ.
230. Δέσποινα Β. Σιδηροπούλου, Ὀδησσοῦ.
231. Ἀπόστολος Δημ. Ξανθόπουλος, Ὀδησσοῦ.
232. Γεώργιος Κ. Λευΐτης, Μαϊκὸπ (Ρωσσία).
233. Κ. καὶ Λ. Λεοντίδαι, Μαϊκὸπ » »
234. Ἀριστείδης Κογκαλίδης, Μαϊκὸπ » »
235. Κάκια Δ Ρέκπα, Πειραιῶς.
236 Ἀναστασία Δ. Μάρκου, Πατρῶν.
237. Κοραλία Π. Μακρῆ, Μουσαΐτης (*Ρωσσία*).
238. Δημήτριος Τιμολ. Βότσαρης, Πειραιῶς.
239. Κλέαρχος Ἰωάν. Ξενάκης, Σουλινᾶ.
240. Ἀπόστολος Β. Σουρλῆς, Πειραιῶς.
241. Μαριγὼ Α. Μαξίμου, Λιβερπούλης.
242. Ἡρακλῆς Κ. Ἀναστασιάδης, Ἀθηνῶν.
243. Ἰωάννης Θ. Γαλανός, Ἀθηνῶν.
244. Θάλεια Γ. Ἀποστολίδου, Κωνστ]ηπόλεως.
245. Ἰωάννης Π Μομφερρᾶτος, Ἀργοστολίου.
246. Πέτρος Ἀντ. Πολιτάκης, Πειραιῶς.
247. Αἰκατερίνη Π. Καράτσαλη, Κωνσταντίνης.
248. Ἰωάννης Π. Ἠλιόπουλος, Ναυπλίου.
249. Αἰκατερίνη Κοτζάλη Γρίβα, Ἀθηνῶν.
250. Λιλίκα Θωμᾶ Ἀσημακοπούλου, Ἀθηνῶν.
251. Βρασίδας καὶ Νικόλ. Κ. Δεκαβάλλα, Πει[ραιῶς.

(Ἕνεκεν ἐλλείψεως χώρου, ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας συζητεῖ μετὰ τοῦ *Μικροῦ Τυμπανιστοῦ* τὰ τῆς Ψηφοφορίας.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, λέγει ὁ δεύτερος, ὅτι κανεὶς δὲν ἔχει νὰ χάσῃ τίποτε.

— Καὶ ὅμως ἡ *Ναυτοπούλα* λέγει, ὅτι ἔχασε.

— Τί πρᾶγμα ;

— Δύο ἔτη τῆς ζωῆς της. . .

Βστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑδ. Ἀλούλα

*
* *

Ἡ *Ἀνατέλλουσα Σελήνη* ἀκούει ὅτι ἀφηνίασαν οἱ ἵπποι μιᾶς ἁμάξης καὶ κατέρρηξαν τὸν ἁμαξᾶν, ὁ ὁποῖος παρεσύρθη ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης καὶ ἔσκασε καὶ τὰ δύο του πόδια.

— Τὸν καϊμένον τὸν ἁμαξᾶν, λέγει. πῶς τον λυποῦμαι ! . . Ἀλλὰ νὰ σας πῶ πάλι, τί τα ἤθελε τὰ πόδια, ἀφ' οὗ πηγαίνει ὅλῳ μὲ τὴν ἁμαξα ;

Βστάλη ὑπὸ τοῦ Δ ρομέως Φειδιππίδου

*
* *

Χαλασμὸς Κόσμου :—Γιατί τὰ ψάρια ποῦ εἶνε μέσ' 'ς τὴ θάλασσα δὲν πνίγονται ;

Ψάλλων Ρδαξ : — Νά, γιατί ξέρουν κολύμβι !

Βστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωμεροῦ Μεσαίωνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΗΜΕΡΟΝ συνεχίζω, ὡς βλέπετε, τὴν Στήλην Τιμῆς, δημοσιεύουσα τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως ψηφισάντων. Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ ὀνόματα αὐτὰ ἀποτελοῦν μέρος μόνον τῶν μέχρι σήμερον ἐγγραφέντων· ἀλλ' ὁ χῶρος, ποῦ εἶχα εὔκαιρον, τόσα μοῦ ἐπέτρεψε νὰ συμπεριλάβω. Καθὼς σας εἶπα, εἰς τὸ ἑξῆς ἡ Στήλη Τιμῆς θὰ δημοσιεύεται οὕτω τμηματικῶς καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει τόκος. Ὕστερα τὰ ὀνόματα ποὺ θὰ μείνουν, ἂν θὰ μείνουν πολλά, θὰ δημοσιευθοῦν ὅλα μαζὶ εἰς ἰδιαίτερον παράρτημα. ὅταν θὰ τελειώσῃ ἡ Ψηφοφορία. Ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ εἶνε πολλά, διότι ἡ παράτασις τῆς Προθεσμίας διευκολύνει ὁλονὲν νὰ ψηφίζουν καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἠμποδίσθησαν διὰ πολλοὺς λόγους νὰ ψηφίσουν πρὸ τῆς 31 Αὐγούστου.

Στήριγμα τῆς *Μητρός*, μὲ πολλὴν μου εὐχαριστησιν ἐδιάβασα τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολήν σου. Πρῶτα-πρῶτα νὰ δεχθῇς τὰς εὐχάς μου διὰ τὴν ἑορτήν σου. Ἔπειτα νὰ μου φιλήσῃς τὴν ἀδελφούλαν σου καὶ νὰ γράψῃς πρὸς τὸν ἀδελφόν σου, ὅτι τὸν ἀσπάζομαι, "Ὅσον διὰ τὰς προσφιλεῖς σου φίλας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν παράπονα, σὲ παρακαλῶ νὰ τας παραπέμψῃς εἰς τὴν ἀπάντησίν μου πρὸς τὸν *Ἀνθισμένον Μενεξέν*, εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγουμένου φύλλου, καὶ ἴσως τότε ἀναγωρίσουν τὸ δίκιόν των.

Ἐκ τῶν τεσσάρων ἐκείνων τετραδίων, *Φιλέλλην Μικρασιάτα*, τρία μόνον ὑπῆρχον, διότι πρὸ καιροῦ εἶχα στείλῃ τὸ ἕν. Ἔστειλα λοιπὸν πρὸς τὸν *Ψάλλοντα Ρύακα*, *Χρυσολαμπῆ Ἀστέρα* καὶ *Ἱπποδαΐδα*.

Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία, Ἀγάπη, Πίστις, Ἐλπὶς καὶ Φιρὴ (Σοφία) εὐχαριστοῦν ὅλους, ὅσοι εἶχαν τὴν καλωσύνην νὰ τας συγχαροῦν διὰ τὴν ἑορτήν των. Πολλοὶ εἶχον τὴν ἀνεξικακίαν νὰ συγχαροῦν καὶ τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος ἑόρταζε τὴν 1 Ὀκτωβρίου. Ἀλλὰ μὲ τί μοῦτρα νὰ τους εὐχαριστήσῃ ; . . ., ἔ, μὲ τί μοῦτρα ;

Ἀστεῖον μοῦ φαίνεται, φίλτατε *Δρίβα*, νὰ μ' εὐχαριστῇς, κτὶ ἐκ βάθους καρδίας μάλιστα, διότι σοῦ ἔδωκα τὸ Δ' Βραβεῖον. Μὰ ἀρ' οὐ εἶχες 190 λύσεις, καὶ εἰς τὴν Τάξιν σου κανεὶς δὲν εἶχε περισσοτέρας, καὶ νὰ μὴν ἤθελα, ἠμποροῦσα νὰ μή σοῦ το δώσω ; *Μόνος σου* τὸ ἐπῆρες, παιδί μου· καὶ—ἂς το μάθουν ὅλοι, — *μόνος του καθένας πέρνει τὸ Βραβεῖόν του.*

Μ' ἐκπληξίν μου ἀνέγνωσα, *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα*, τὴν τόσῳ μελαγχολικὴν ἐπιστολήν σου. Ἀλλ' ἀπὸ ποῦ ἐτόησες ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἰδικοῦ σου αἰνίγματος, ἀφ' οὗ δὲν το ἀνέφερα ; Ἂς εἶνε ... λησμόνησε πλέον αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς ἄλλα. Μοῦ ἐφάνησαν ὡραιότατα καὶ οἱ νέαι σου Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, διὰ τὰς ὁποίας ἐκοπίασες πραγματικῶς, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἐλυπήθηκα μόνον ποῦ δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ χρησιμοποιήσω καὶ μερικοὺς εὐφυεστάτους Λεξιγρίφους, διότι ἔχουν ἓν κοινὸν λάθος : χωρίζεις καὶ τὰς διφθόγγους εἰς τὸν χωρισμὸν τῶν λέξεων, καὶ τότε ὁ ἦχος δὲν διατηρεῖται (πρᾶγμα ἀπαραίτητον διὰ κάθε γρίφον.) Παραδείγματος χάριν. *Ἀθηνᾶ* καὶ *Ἴος* δὲν σχηματίζουν τὴν λέξιν *Ἀθήναιος* ἀλλὰ *Ἀθηνὰ ὃς*· ἂν ἔλεγες *Ἀθῆναι* καὶ *ὄς*, μάλιστα. —Αὐτὰ ἂς χρησιμεύσουν ὡς ὀβηγία δι' ὅλους τοὺς φίλους μου.

Βεβαίως, *Νεαρὰ Καλλιτέχνις*, ὅπου ἔχει κανεὶς τοὺς συγγενεῖς του, ἐκεῖ ζῇ πλέον εὐχαριστημένος. Συνδρομήτριαν μὲ τὸ ὄνομα ποὺ σου εἶπαν, ναί, ἔχω μίαν εἰς τὸν Πύργον.

Δούσιε, εἰς τὰς «Μεταμορφώσεις» ὅταν συμβῇ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὸ αὐτὸ ἐξαγόμενον διὰ μεταλλαγῶν ὀλιγωτέρων (ἢ περισσοτέρων) ἀπὸ τὰς ὁριζομένας, ἡ λύσις φυσικὰ εἶνε λανθασμένη· ἄλλως δὲν θὰ ὡρίζετο ὁ ἀριθμὸς τῶν Μεταμορφώσεων, καὶ θὰ ἐλέγαμεν ἁπλῶς : *ἡ πόλις* νὰ γίνῃ *κώμη*. Εἰς τὸ Μωσαϊκὸν τῆς *Δ' γενεαίας Ἀθηνᾶς*, κάθε ψευδώνυμον δίδει ἀπὸ δύο γράμματα, δηλαδὴ ἀπὸ ἓν γράμμα κάθε λέξις *γραμμένη μὲ κεφαλαῖον ἀρχικὸν* (αὐτὸ δὲ εἶνε γενικῶς τὸ σύνθημα εἰς ὅλα τὰ Μωσαϊκά.)

«Εὑρεῖς τί παρατήρησα εἰς τὸ 39ον φυλλάδιόν σου ;—μοῦ γράφει ἡ *Τελευταία Χελιδών*. —Ἡ εἰκὼν τῆς πρώτης σελίδας πρέπει νὰ εἶνε μαγική. Διότι πλησίον εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα τοῦ Τζὲμ Βέστ, ἀνεκάλυψα μίαν βάρκαν, ἐνεὸς τῆς ὁποίας κάθεται καὶ τραβᾷ κουπὶ ἕνας κύριος μὲ ψηλὸ καπέλο. Ἀνείκρυ του ὑπάρχει ἕνας ἄλλος, ποῦ ὁμοιάζει τὸν μαῦρον Νυ-Νύ, καὶ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν ψηλοκαπελάτον φαίνεται ἕνα πανί ... Αὐτὰ ὅλα σχηματίζονται ἀπὸ τὰς σχισμάδας τῆς βάσεως τοῦ ὀγκοπάγου. Ἰδὲ καὶ θὰ τἀνακαλύψῃς καὶ σύ. *Μέσα εἰς τὴν βάρκαν* μὴν εἶνε ὁ Πύμ ;» — Εἶδα πραγματικῶς καὶ τἀνεκάλυψα· τί περίεργον !.. Φίλησέ μου τοὺς ἀδελφούς, καὶ πρὸ πάντων τὸν μικρούτσικον.

Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία, *Ναύαρχς τῆς Βαρέλλας*, σὲ ὑπερευχαριστοῦν διὰ τὰ γραμματόσημα. Δι' ἀνταλλαγὰς κτλ. εἰμπορεῖς νἀποταθῇς πρὸς τὸ ἐνταῦθα «Χαρτοπωλεῖον Ν. Βαλλώση, ὁδὸς Παρθεναγωγείου.»

Πρῶτος-πρῶτος εὕρηκε τὴν Γλυκεῖαν τῆς Μαγικῆς εἰκόνος ὁ *Ἀπόστολος Βράχος*. Ἔπειτα ὁ *Δ. Βαρωτάκης*. Ἔπειτα ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος*, ὁ *Χρυσολαμπῆς Ἀστήρ*, ὁ *Αἰθήρ*, ὁ *Χρυσόμαλλος Λέων*, ὁ *Λευκόπτερος Ἄγγελος*, ἡ *Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά*, ἡ *Ἶρις*, —καὶ ἄλλοι.

Νὰ σου ἐξηγήσω τί συμβαίνει, *Ρόδινσὼν Κρόῦσε* : Ἡ ἀποστολὴ χρημάτων ἐκ Κωνσταντινουπόλεως γίνεται καὶ εὐκόλως καὶ ἀσφαλῶς διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς τοῦ Γαλλικοῦ Ταχυδρομείου. Ἐν Ρωσσίᾳ ὅμως καὶ Ρουμανίᾳ δὲν ἐκδίδονται ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα· ἐκεῖ λοιπὸν οἱ Ἀνταποκριταί μου εὗρον τὴν δυσχέρειαν αὐτήν, δεχόμενοι τὰς συνδρομάς, — ἀλλὰ χωρὶς νἀναμιγνύωνται καθόλου εἰς τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου, τὸ ὁποῖον κ' ἐκεῖ ἐπίσης στέλλεται πρὸς ἕνα ἕκαστον συνδρομητὴν ἀπ' εὐθείας καὶ ταχυδρομικῶς.

Ναυτόπαι, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Καὶ σιωπή ! . .

Πόσον καιρὸν εἶχα νὰ λάβω γράμμα σου, *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου* ! Ἀλλὰ ποῖος σοῦ εἶπε νὰ φᾷς τόσα φρουτα καὶ νἀρρωστήσῃς ; Ἡ μήπως δὲν ἀρρωστήσες ἀπὸ τὰ φρουτα ; . . . Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά. Βεβαίως θὰ πάρῃς τὸ Δ' Βραβεῖον, ἂν ἔχῃς τὰς περισσοτέρας λύσεις ἀπὸ ὅλους. Τὰ ἀρχικὰ ποὺ μου σημειόνεις, ὄχι, δὲν εἶνε τοῦ *Παρατσουκλιοῦ*.

Καλὰ ἐμάντευσες, *Θέλπουσα*. Ἡ Ἑβδόμη Κυριακὴ εἶνε σχεδὸν τελειωμένη καὶ ἐλπίζω μετὰ 15 ἡμέρας νὰ δημοσιευθῇ. Ἔχει νὰ γίνῃ πάλι μεγάλο κακό. Πρῶτον θὰ σας παρουσιάσῃ καὶ νέον μέλος τοῦ σπιτικοῦ μου, ἄγνωστον ἀκόμη εἰς τοὺς περισσοτέρους συνδρομητάς· (διότι μερικοὶ ποῦ ἦλθαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου κατ' αὐτάς, ὅπως ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* κ. χ. ἔλαβον τὴν εὐχαριστησιν νὰ το γνωρίσουν πρῶτοι-πρῶτοι.) Ἔπειτα θὰ μάθετε τὸ φοβερὸν δυστύχημα τῆς Μάρβας, ἐξ αἰτίας τῆς Πίσσας, ποῦ θὰ φρίξετε (μάλιστα ὅσοι θὰ ὑποστῆτε καὶ τὰς συνεπείας του...) Ἔπειτα ἐμφανίζεται, ἡ μάλλον μισοεμφανίζεται καὶ ὁ Ἀνανίας μὲ τὸ μυστικόν του... Τελοσπάντων ποῦ νὰ σάς τα λέγω ! Τέτοια Κυριακὴ βέβαια δὲν ἐξανάγινε.

Χωριατοπούλα, τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτὸν Τὸ γραμματάκι σου μοῦ ὑπερήρεσε, καὶ ὅσῳ συχνότερα μοῦ γράφεις, τόσῳ περισσότερον θὰ εἶμαι μαζί σου εὐχαριστημένη. Σοῦ το λέγω διὰ νὰ το ξεύρῃς καὶ νὰ μου γράφῃς χωρὶς κανένα δισταγμόν. Σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα ποὺ σου ἔλειπαν.

Τὸ Ταχυδρομεῖον Σύρου μὲ εἰδοποιεῖ, ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ δι' ἐμὲ ἓν γράμμα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον. Ὅποιος το ἔρριψεν, ἂς ὑπάγῃ νὰ το ζητήσῃ καὶ νὰ βάλῃ τὸ γραμματόσημον ποῦ χρειάζεται, διὰ νὰ το λάβω.

Μέγα Στρατηλάτα, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον· ἀλλ' εἶχον δημοσιευθῇ τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὅταν τὸ ἔλαβα.

Πατραϊκὲ Κόλπε (Δ. Ρ.), αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον δὲν ἦτο πιασμένον. Σοῦ ἔστειλα τὸν Χάρτην τῶν Λύσεων.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι : — Ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα* συγχαίρει τὸν *Δρίβαρ*, τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, καὶ τὸν *Περσέα* διὰ τὰ Βραβεῖά των —ὁ *Ψίτ-Ψίτ* ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Μακρουνάδας*·—ἡ *Νεαρὰ Καλλιτέχνις* ἀσπάζεται τὸν *Ναστραδδὶν Χότζιαν* καὶ ἐρωτᾷ εἰς ποῖον σχολεῖον θὰ ὑπάγῃ ἐφέτος·—ἡ *Ἱπποδαμάστρια* πληροφορεῖ τὸν *Πὶφ-Πὰφ* ὅτι τἀρχικὰ της εἶνε Α. Λ. ζητεῖ δὲ συγγνώμην ποῦ δὲν τοῦ τα ἔστειλε ἐνωρίτερα, διότι ἦτο ἀποκλεισμένη εἰς τὴν Κύθνον καὶ οὔτε εἰς ἐμὲ δὲν ἔγραφε· —ὁ *Ναυτόπαις* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τί ἀρχικὰ ἔχει τὸ *Κάτασπρο Ἀρνάκι*·—ἡ *Θέλπουσα* συγχαίρει τὸν *Περσέα* διὰ τὸ Βραβεῖόν του· — ὁ *Μικρὸς Πιανίστας* ζητεῖ Ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ἀδὰμ Θεοφιλακτον* καὶ ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Τέοῦ τῆς Νυκτός*·—ἡ *Μυστικὴ Φωνὴ* ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Κωνσταντσιανῆς Ἑλληνοκόλας*· — ὁ *Λευκόπτερος Ἄγγελος* ἀσπάζεται τὸν *Ἀκρίταρ* καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι εἶνε στενοὶ συγγενεῖς·—ἡ *Ροδοφωτισμένη Δύσις* συγχαίρει τὴν *Καρδίαν Μουσικῆς*, περὶ τῆς ὁποίας πολὺς λόγος γίνεται διὰ τὸ ἔκτακτον μουσικὸν τάλαντόν της· — ὁ *Δρομεὺς Φειδιππίδης* ἀσπάζεται τὸν *Αὐγερινόν*. — Ἄλλαι πληροφορίαι, προπάντων συγχαρητήρια πρὸς τοὺς βραβευθέντας, παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀναλλάξουν : ἡ *Μαγευμένη Ἀγρογιαλιὰ* μὲ τὸ *Τί με μέλει*, *Ἀγκάθι*, *Νύμφην Καλυψώ*, *Ἥρωα τοῦ Μεσαίωνος* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον*·—ὁ *Υἱὸς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Μὴν τα ρωτᾷς*, *Φεγγόβολιν Δύγούλαρ*, *Φιλαμερικανίδα* καὶ *Τρεχαγυρευόπουλον*·—τὸ *Ἑωθινὸν Ἄστρον* μὲ τὴν *Εὐρώπην Σκούφου* καὶ *Πλοίαρχον Λὰν Γκύ*· — ἡ *Ροδοφωτισμένη Δύσις* μὲ τὴν *Μαρίκαν Ἀθ. Σαλιάρη*, *Μαστίχαν τῆς Χίου*. *Ἄγρυπνον Φάρον* καὶ *Ρωσσικὴν Καραμέλλαν*·—ὁ *Τρίκυκλος Ἀπόλλων* μὲ τὴν *Σαμιακὴν Σημαίαν*·—ὁ *Δρομεὺς Φειδιππίδης* μὲ τὴν *Κρυσταλλώδη Πηγήν*·— ὁ *Ἥρως*

τῆς Σύρου μὲ τὸν *Ἐξερευνητὴν τῶν Ψευδωνύμων* — ὁ *Μέγας Στρατηλάτης* μὲ τὴν *Ἀντιγόνην Ἰατρίδου*, *Φιλόμουσον Παῖδα*, *Ἐαρινὴν Πρᾶξαν*, *Θέλπουσαν* καὶ *Ἑλληνοπούλαν*. — ὁ *Λευκόπτερος Ἄγγελος* μὲ τὸν *Ἀκρίταν*—ἡ *Μυστικὴ Φωνὴ* μὲ τὴν *Κωνσταντινὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Δίχ Πέτερς*, *Ρωμηοπούλαν*, *Ἄλβανον* καὶ *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην*—ὁ *Μικρὸς Πιανίστας* μὲ τὴν *Εἰρήνην Ἐφραιμίδου* καὶ *Ἑλένην Μπρατζιζίδου* — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*, *Ξανθὴν Καντζιώτισσαν* καὶ *Ποιητικὸν Νάρκισσον*—ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸν *Ἱππότην Μαντζουράνον* καὶ *Στρατηγὸν Ἀνρίβαν*—ὁ *Ἀρκτοῦρος* μὲ τὸ *Φωτοβόλον Ἄστρον*—ὁ *Τρικυμιώδης Μαλέας* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἰωάννην Ν. Μαρκέτην*—ἡ *Καλλιρρόη Σταΐκου* μὲ τὴν *Χειμωνιάτικην Λιακάδαν* καὶ *Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας*—ἡ *Ἱπποδαμάστρια* μὲ τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστὴν*, *Πατατρὰκ* καὶ *Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος*—ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὸν *Δούσιον*, *Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα*, *Φωνακλᾶν*, *Κάτασπρο Ἀρνάκι* καὶ *Κραυγὴν τῆς Πατρίδος*—ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Ἀντιγόνην Ἰατρίδου*, *Μέλλουσαν βαλλιτέχνιδα*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν*—ὁ *Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας* μὲ τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν*—ἡ *Τελευταία Χελιδὼν* μὲ τὸ *Ἀφρισμένον Κῦμα*, *Ἀφροστεφανωμένον Κῦμα*, *Ἀσημένιο Κῦμα*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* καὶ *Κῦμα τῆς Πριγκήπου*—ὁ *Γενναῖος Λέσβιος* μὲ τὸ *Κάτασπρο Ἀρνάκι*, *Ἄνθος τῆς Ἀθηνᾶς*, *Δυρικὸν Ποιητὴν*, *Κῦμα τῆς Πριγκήπου* καὶ *Τυρταῖον*—ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὴν *Ρώσσικην Καραμέλλαν*, *Ἑλληνικὸν Λίσθημα*, *Σκῆπτρον τοῦ Δός*, *Ἄρχοντα τοῦ Κόσμου* καὶ *Ἑλληνοπούλαν*—τὸ *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας* καὶ *Ἰωάννην Μαρκέτη*.—ὁ *Ν. Ἰατρὸς* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον* καὶ *Κόρην τοῦ Ναυπλίου* — τὸ *Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς μὲ τὸν Παποντσωμένον Γάτον* καὶ *Κόρην τῆς Ὠραίας Λέσβου*—ὁ *Ἄρατος* μὲ τὴν *Χειμωνιάτικην Λιακάδαν*, *Δ Δίπλαν*, *Γεώργ. Καρδαμάκην* καὶ *Γ. Α. Κάστανον*—τὸ *Ἑλληνικὸν Τορπιλλοβόλον* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Λίσθημα*, *Αἰχμάλωτον Χελιδόνα* καὶ *Τελευταίαν Χελιδόνα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ψὶτ-Ψὶτ* (ἔστειλα τὰ Βραβεῖά σας·) *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων*, *Φιλόμουσον Παῖδα* (χαίρω ποῦ δὲν ὑπερηφανεύθης διὰ τὸ Βραβεῖον τῆς Καλλιγραφίας καὶ ὅτι θὰ προσπαθήσῃς νὰ γράφῃς ἀκόμη καλλίτερα· ὄχι, εἰς τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς, δὲν δίδονται δῶρα·) *Σοφὸν Πιττακὸν* (ἔστειλα·) *Τρικυμιώδη Μαλέαν* (ἔχεις δίκαιον· μόνον ὅσοι κάμνουν περισσότερον ἀπὸ τὸ καθῆκόν των ἔπρεπε νὰμείβωνται· ἀλλ' ὑπάρχουν τόσω πολλοί, δυστυχῶς, ποῦ δὲν κάμνουν οὔτε τὸ καθῆκον ἐκεῖνο, ὥστε ἔπρεπε νὰ γίνῃ μία διάκρισις·) *Παρατσοῦκλι* (σὲ παρακαλῶ νὰναγνώσῃς ἄλλην μίαν φορὰν τὸν Κανονισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, διότι δὲν συμμορφώνεσαι καθ' ὅλα·) *Ἀρκτοῦρον* (ποία εἶνε αὐτὴ ἡ *Δεσποινὶς Σατωβριάνδου*;) *Ἱπποδαμάστριαν* (θὰ γνωρίσῃς καὶ τὸν Ἀνανίαν, ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν!) *Ἀγγουρολογιώτατον* (ἀρκετὰ ἀστεῖα εἴπαμεν καὶ διὰ τὴν «Χώραν τῶν Μακάρων» ἄλλα δὲν δημοσιεύω·) *Ἄνθος τῆς Αὐγῆς* (ἀστειότατον τὸ ἐπεισόδιόν σου· ἐννοεῖς ὅμως ὅτι ἡ πρώην *Πάντοτε Φαιδρὰ* δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ *Κάτασπρα Ἀρνάκια*. . . Συνδρομητὴν μὲ τοιοῦτον ὄνομα δὲν ἔχω·) *Ζήτην* (πολὺ καλόν!) *Μακρὺ-Γιαλὸν* (στεῖλέ μου καὶ ἄλλα, μὰ ἔτσι ὡραῖα·) *Μικρὸν Πιανίστας*, *Ἀμαρτωλὸν Ἕλληνα* (καλῶς ἦλθες!) *Φάλσταφ* (καλὰ νὰ πάθῃ λοιπὸν ἀρ' οὗ μ' ἐγέλασε· δὲν ἤξευρε, φαίνεται, ὅτι εἰς τὴν Τάξιν αὐτὴν διαγωνίζονται οἱ περισσότεροι, καὶ ὅτι ἑπομένως τὰ Βραβεῖα διαμοιρασθήσονται πεισματωδέστερον·) *Ἥρωα τῆς Σύρου* (ὄχι ποιήματα δὲν δημοσιεύω·) *Ἀνατέλλουσαν Σελήνην*, *Δρομέα Φειδιππίδην* (καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ, ἀλλὰ ἔχε ὑπομονήν·) *Τριόπιον Ἀπόλλωνα*, *Ἐωθινὸν Ἄστρον* (τὸ λογοπαίγνιον ποῦ σου στέλλεις ἐδημοσιεύθη ἀλλοῦ· ὥστε πῶς εἰμπορῶ νὰ τὸ δημοσιεύσω;) *Σοφερὸν Μεσαίωνα*, *Κόδρον* (μόνον αἱ καλλίτεραι θὰ δημοσιευθοῦν·) *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιὰν* (χαίρω ποῦ περνᾷς λαμπρά·) *Συρεανὴν Ἀμαζόνα* (ἀλήθεια, πολὺ κακὴ αὐτὴ ἡ κ. Δούμανη τῶν Ροβινσώνων!) *Ροδοφωτισμένην Δύσιν* (κ' ἐγὼ σε ἀγαπῶ πειδὴ πολὺ τώρα ποὺ μου γράφεις·) *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *3 Ὀκτωβρίου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου

Ο χάρις των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

---

597. Λεξίγριφος.

Εἷς σύνδεσμος μ' ἀπόστροφον, κ' εἰς ἀριθμὸς μαζί
Μὲ νῆσον τοῦ Αἰγαίου,
Ἑνὸς ἀνδρὸς ἀρχαίου
Ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα, ποὺ ἀθάνατον θὰ ζῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

598. Συλλαβόγριφος.

Τῆς μουσικῆς δός μου τρεῖς φθόγγους μόνο,
Κι' ἄλλη ὕλη δὲν χρειάζομαι καμμία·
Γιατὶ μ' αὐτοὺς μονάχα κατορθόνω
Νὰ κτίσω ἕνα χωριὸ 'στὴν Αἰτωλία!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αστέρος τοῦ Βέγα

599. Στοιχειόγριφος.

Κάποιο μέρος φλογισμένο, μυστικὸ καὶ φοβερὸ
Ἄλλο μέρος θὰ το κάμῃς
Ἀνθηρὸ καὶ δροσερό,
Ἂν τὸ πρῶτόν του τὸ κόψῃς
Καὶ τὸ τρίτόν του ξεκάμῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ Π Δρίβα

600. Ἀναγραμματισμός.

Ἂν ἀπείρακτον μ' ἀφήσῃς
Εἶμαι μέγας καὶ τρανός.
Καὶ τῶν ζώντων εἶμ' ἐχθρὸς
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλαιδοῦς

601. Αἴνιγμα.

Ἡ κοιλιά μου εἶνε λίμνη
Τὸ κεφάλι μου καμίνι.
Μὲ τραβᾷς καὶ ροχαλίζω
Καὶ μυρίζω καὶ καπνίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρυ-Γιαλοῦ

602. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ὁ γυιός μου ὁ Κοντοβόδωρος
Μὲ τὰ πολλὰ ζουνάρια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλάρμωνος

603. Ἐξάγωνον.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰναγινώσκωνται γύρω-γύρω εἰς τὸ σχῆμα ἓξ λέξεις, ἐκ πέντε γραμμάτων ἑκάστη, ὡς ἑξῆς: Ἄνεμος, χώρα τῆς Ἑλλάδος· δεξιᾷ, α' νῆσος, β' φαινόμενον ἐν τῇ θαλάσσῃ· κάτω, φωτεινὸν φαινόμενον· ἀριστερᾷ, α' ποτόν, β' ἐπίρρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

604. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσι τὄνομα ἀρχαίου στρατηγοῦ.

+**** = Πτηνόν.
*+*** = Ἀντωνυμία.
+ = Θυγάτηρ Μάντεως.
*+*** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
+**** = Τάλαινα μήτηρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀράνου

605. Ἀριθμητικὴ μὲ λέξεις.

Νὰ εὑρεθοῦν τὰ ἐντὸς τῶν παρενθέσεων ζητούμενα καὶ νὰ ἐκτελεσθοῦν ἐπ' αὐτῶν αἱ σημειούμεναι πράξεις. Ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται, ἀλλὰ μόνον ὁ ἦχος.

(Μάγισσα)—(Πρόθεσις)=Ἐπίρρημα +
(Θεὸς) — (Θεά) =Ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: (Αἴσθημα κακόν).

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τρομάκτ

606 Πρόβλημα.

Κατὰ πόσους διαφόρους τρόπους, ἀλλάζοντα θέσιν, δύνανται νὰ καθήσωσι περὶ τραπέζης 6 πρόσωπα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα

607. Λογοπαίγνιον.

Ποῖος ἐκ τῶν ἱστορικῶν ὑπῆρξεν ὁ μακροβιώτερος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτταβιρτου Ρόδου

608—612. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσον ἄλλας τόσας:

ἄρτος, ὀπή, Ἥρα, Πέτρος, ὀπός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θελκούσης

613. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ἀρχαιότατον Βασιλέα:

1, Ἀρχαῖος ποιητής. 2, Ὄρος. 3, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 4, Ζῷον τετράπουν. 5, Ὀστρακόδερμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοκοῦλας

614. Ἐλλιποσύμφωνον.

η-σια-εα-ασασαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

615. Φωνηεντόλιπον.

Φλ-τν-λθν κν-κκρ-★

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Λεβίου

616. Γρῖφος παραστατικός.

Θεὸς Ποιμένων	Ὀργυιά.
Θεὸς Πολέμου	Πλαγία πτῶσις ἄρθρου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρυ-γιαλοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Αὐγούστου ἔ. ἐ.

444. Πυρεῖον (Πῦ, Ρίον).—**445.** Τὸ Ὠμέγα.—**446.** Ἡ πτερὶς (φτέρη) —**447.** Ἡ φωτιά.

448. Σ π ο ρ ο σ σ ο τ α [Σπόρος, πόρος, δ-
α φ ρος, ρῶσσος, ὄσος,
τ υ σός, ὀστᾶ, σταφυλή, ταφή, ἀφή,
σ λ φυλή, ὕλη, λίμνη,
ο σ σ ω ν ι α μ η ν μ η ὕμνοι, μνῆμα, νῆμα, εἶμαι, μένω, αἶνος, οἶνος, νόσος, ὄσος, σός, ὀστᾶ, στάς, τάς, ἅς.]

449. Ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. — **450 454.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς προθέσεως *διά*, σχηματίζονται αἱ λέξεις: βελανιδιά, παιδιά, διάρκεια, τετράδια, καρδία. — **453.** Ὁ Ἀπόλλων παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ.—**456** Πότε πρόκοψ' ἡ καιμένη; — Τὸ Σαββάτο ποῦ σημαίνει.—**457.** Ἐκτελουμένων τῶν σημειουμένων πράξεων θὰ εὕρωμεν: ε — ε + ε. υ. γ. ε=ε. υ. γ. ε, ἤτοι εὖγε!

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898